

KOPOR TIHAMÉR

HOME PARTI

Zuhog az eső. Lassan araszolok a félhomályban. Megint rá kell kapcsolnom a klímát, mert már csak egy arasznyi helyen látok ki a szélvédőn. Ha nem esik holnap, elviszem az autót a Gézához, nézze meg, mitől párásodik. „Háromszáz méter után fordulj jobbra” – a GPS-tyúk kissé idegesítő utasítása szólal meg megint. Meglepődöm, mert még mindig nem szoktam meg, hogy van egy személytelen, de a vezetésbe állandóan beleszólok útítársam. A minap kaptam születésnap ajándékként, hogy könnyebben odataláljak a leszervezett címekre. Azokban a falvakban, ahol az esti szürkületben vagy a sötétben kivilágítatlan, névtábla nélküli utcákban kell rátalálnom a leendő kuncsaftokra jó néhányszor sikerült már elkeverednem. Tényleg jó a hangos eligazító, ráadásul még a gyorsajtás miatt is mondja a magát. „Kétszáz méter után balra, megérkezel a célba.” Jól van, aranyom, ma talán sikerül eladnom valamit a cuccok közül. Még nem tudom, miféle társasággal kell találkoznom, de a lehetséges kifogások palettája már hetek óta nem bővül. Nincs pénz, nincs munkahely, nem akarok hitelt felvenni, már tavaly mindent megvettünk. Megérkezem. Rozsdatte fémelemekből készült kerítés, mögötte sivár udvar. A gazda vagy a gazdasszony nem nagyon töri magát, hogy konyhakert vagy virágágyás kapálgatásával múlassa az időt. Sok értelme persze nem lenne, mert egy maflapofájú, nagy, sárga kutya most is sártól csatakosan ballag a kapuhoz, és szelíd érdeklődéssel bámul a kocsimra. Vagy kiásott, vagy elásott valamit. Nem az a tolvaj elrettentő jelenség. A háztetőnek nincsen eresze, a lecsorgó víz pont a bejárat-hoz vezető, áta-botában lerakott betonlapokra csurog. Azon kell majd belépkednem, különben beleragad a cipőm az udvar híg sarába. A kutyán kívül nincs jele, hogy más élőlények lennének a közelben. Lehet, hogy megint potyára jöttem? Bár ahogyan a házat elnézem, még így járnék a legjobban, mert nem hiszem, hogy az a luxusmatrac megvételére ácsingózó társaság tudna itt összegyűlni. Egyszer csak nyílik az ajtó, és a bejárat fölötti esőfogó alá kilép egy nőre emlékeztető alak. Piros melegítő van rajta. Ahogy meglátja a kocsimat, félig vissza is lép és beordít a házba:

– Úgy látom, megjött az ipse, fogjátok be a pofátokat. Aztán mindenki, ahogy megbeszéltük...

Amennyire csak tudja, a vállalai közé húzza a fejét, hogy kevesebb esőcsepp érje és kilépked a kőlapokon a kapuig.

– Maga az az izé, hogyishívják? – kérdi és kimosolyog a ritkás rácsok között. Három sárga foga van. A felső sorban kettő, egy meg alul. Ennyi a rágókészlete.

– Én vagyok, kezit csókolom – mosolygok vissza és kiszállok a kocsiból.

A maflapofájú lelkesen csóválja a farkát. Ez biztos, fel fog rám ugrani és talán még képen is nyal. A háromfogú azonban megszán és elkapja a dög grabancát. Erősen pörgetem az agyamat, mit is tegyek.

Bevigyem-e a bemutató garnitúrát? Háttha a maflapofájú is felugrik rá. Nem beszélve a háromfogúról, amelyik ugyan nem sárosan csatagos, de a piros melegítője sem mostanában volt kimosva. Úgy döntök, nem kockáztatok, marad minden a kocsiban, csak az ajándéksomagot szedem össze, és a lehető legkisebbre összehúzva magamat, kőről kőre ugrálva beszaladok a bejáratig.

– Lépjen az ajtón belülré, hogy elengedhessem a Dzsonit – rikácsol a háromfogú reszelős, bagós hangon. A szúnyoghálón belülré lépek. A nő elengedi a sárga maflapofájút, aki aztán azonnal felvágat a kis esőfogó alá és bánatosan, no meg lógó nyelvvél néz rám a szúnyoghálón át. Nem sikerült sem a rám ugrása, sem a képen nyalásom. Kárpótlásul gyorsan csavarint kettőt, hármat tohonya testén és hiába próbálok hátrébb ugrani a loncos bundájából rám freccsenő víztömeg elől, alaposan beterít vele. Láthatóan élvezi a dolgot a bűdös dög, mert ezt követően még a farkával is megismétli a produkciót és lelkesen vakkant hozzá néhányat. A nő is benyomakodik utánam, a szúnyoghálón belülré, sőt még a bejáratú ajtót is becsukja maga mögött. Ez meglehetősen megrázó hatással van rám. Ugyanis kiderül, hogy az a szag, amit Dzsoni esetleg cipőmre ragadt melléktermékének gondoltam, nem kintről, hanem pont ellenkezőleg, a lakás belsejéből áramlik, és a becsukott ajtó előtt feldúsulva olyan töménnyé válik, hogy rá lehetne könyökölni. Az édeskésen émelyítő, fehérjebomlásra utaló bűzt aztán lassacskán ellensúlyozza a szintén kifelé áramló hideg, kesernyés bagófüst. Sohasem gondoltam volna, hogy cigarettafüstnek valaha is képes leszek örülni. Bemutatkozunk egymásnak. Valamilyen Margitnak nevezi magát. Hála a jó égnek, sóhajtok egy óvatosat, mert a nagy levegővétel még felzaklatná a gyomrom záróizmait, hát akkor fordulhatok is vissza, mert nekem egy Nagy Dezsőné nevű kuncaftnál kell megtartanom a bemutatót. Mondom neki a problémámat, amitől reszelősen felkacag:

– Hát persze, fiatalember. Úgy hívnak hivatalosan, Nagy Dezsőné, csak hát meghótt a Dezső. Még a múlt hónapban. Egyet se búsuljon, itt jó helyen jár. Jöjjön beljebb – készségeskedik.

Felvillan bennem, hogy talán a Dezső is itthon lehet még. Már csak a tompulni nem akaró bűz miatt. Teszek még egy halvány kísérletet, hátha sikerül elkerülnöm a lakás bentebbi részével való behatóbb megismerkedés várhatóan karcos élményét.

– Azt ugye tetszik tudni, Margitka, hogy az ajándékot csak akkor adhatom oda, ha legalább három házaspár jelen van és meghallgatja a bemutatót.

– Hát persze, hogy tudom. Vótak maguktól már tavaly is itt – feleli öntudatosan. – Tudok én mindent, ami kell. Ott vannak hiánytalanul a házaspárok is, csak csinálja minél előbb, mert még dógunk van.

Az Isten rakjon a kopaszok közé, gondolom magamban. Megint sikerült egy ajándékgyűjtögetőt kifognom. Ezek jobban tudják a bemutatót, mint én, eszük ágában sincs vásárolni, de ha valamit nem kapnak meg, akkora patáliát csapnak a főnöknél, hogy akár ki is rúghatja a szabályt be nem tartó ügynököt. Nincs mese, nekem itt ma árubemutatót kell tartanom és az egészséges alvás feltételeiről beszélni az összeverbuvált házaspároknak.

Vágjunk bele, vezessen be a bűzbarlangba, bölintok beletörődvé a ház asszonyának. Kinyitja az előszobából a ház belsejébe nyíló ajtót. Egy hosszú, szűk és sötét folyosó tátong előttem. Amíg végigmegyünk rajta, kiderül, hogy sokkal inkább a szürkésfeketére pácolódott falak adják a sötétet, mint a fény hiánya. A jó harminc éve épült ház igazi muzeális vakolattal és festéssel rendelkezik. A falakat legelsőként lemázoló festő keze nyomát még egyszer sem kenték felül. A folyosó végén villanyfény dereng. Jobbra egy konyha. A valaha jobb napokat látott sarokétkező körül két nő meg három férfi ül egymáshoz préselődve, fegyelmезetten. Közvetlenül az ajtó mellett egy vékony dongájú, Jávor Pál bajusszal, talán még az 56-os segélycsomagokban ledobott kockás zakóban, piros ingben meg sellőt ábrázoló selyem nyakkendőben feszít egy pofa. Besurranó tolvajnak nézem. Udvariasan feláll, még talán a bokáját is összecsapja, és szertartásosan bemutatkozik:

– Lakatos Aladár vagyok, tisztelettel. A Margit élettársa.

Kapok az alkalmon, menekülnék, a háromfogúhoz fordulok.

– Margitka, hát pont ezt kérdeztem, megvan-e a három házaspár. A Lakatos úr csak élettársa magának. Én el is köszönnék.

– Nehogy elmenjen már – állja el az utat a néMBER. – Megkérdeztem ám a telefonos kisasszonytól, hogy mivel ugye csak élettársam van, lehet-e úgy is, aztat mondta, hogy lehet.

A fene a jó dolgát, ez tényleg így van. Jól kitanulták a cégünk szabályzatát. Erre hivatkozva tényleg nem fordulhatok vissza, mert az a barom főnököm holnap fél délelőtt kiselőadást tart a reménytelen helyzetek ki-

használásának a fontosságáról. A pengebajszú kis martalóc mellett egy valaha jobb napokat látott, meghatározhatatlan korú, durván feketére festett hajú nő ül. Fekete, testhez simuló garbóban, hogy jól kidomborodjanak szépen feszülő adottságai.

– Maca vagyok – búgná felsandítva rám, de leginkább egy kenetlen sarkú ajtó nyikorgását tudja csak produkálni.

Hát ha már ilyen úri népekkel hozott össze a jó sorsom, hogy ilyen illedelmesen bemutatkoznak, nem szakítom meg a folyamatot. Kezet rázok a besurranóval, meg a bögyös Macával, és én is megmondom a nevem. Aztán folytatom a Maca mellett ülő tagbaszakadt fickóval. De az csak les ki a fejéből, mint a vett malac, és valahová a hátam mögé a semmibe bámul. Mondom neki is a nevem, de rám se ránt, bambán néz.

– Jaj a Lajossal nem kell törődni – mondja a háromfogú. – A Lajos mellett felrobant a gránát még katona korában a gyakorlaton, oszt azóta csak elmélkedik.

– Nem is beszél? – kérdezem.

– Há’ néha, ha muszáj – szólal meg a mellette ülő, majd kétujjnyi hosszan lenőtt, vörösre festett hajú nőszemély. Legalább másfél mázsás lehet. Első pillantásra egy elefántfókára hajaz ott ültében, amelyikre nagy nehezen ráérőszakoltak egy norvég mintás garbót.

– És meg lehet érteni?

– Nem bolond a Lajos. Van neki érettségi bizonyítványa is. Mutasd meg, Lajos – csapja hátba az elefántfóka-nő, amitől Lajos majdnem lefeje-li az asztallapot, de az arca továbbra is rezzenéstelenül bámul a semmibe. Lassan benyúl a világoskék, gomb nélküli zakója belső zsebébe, és tényleg elővesz egy érettségi bizonyítványt, és bambán felém nyújtja.

Nincs mese, el kell fogadnom a nagy bizalmat, átveszem tőle a fura foltokkal, pecsétekkel teli hosszúkás kis könyvet és belenézek.

– Szóval maga a Kálnoki Lajos?

Ekkor váratlanul felpattan, homlokához emeli a kinyújtott ujjú jobb kezét és rákezd.

– Tizedes elvtársnak jelentem, Tóth Lajos közlegény jelentkezem.

– De ide Kálnoki Lajos van írva – nézek tanácstalanul a nőjére.

– Mert úgy híjják útet – vigyorog a vízi lény. – Az érettségi bizonyítványt meg úgy szerezte, amikor az Aladárnak segített dolgozni.

– Dugulj el, Franciska! – recsen rá a Jávor bajuszos besurranó. – Az ifiurat nem érdeklik ezek a dolgok.

– Jól van, na – dünnyögi bosszúsan a nő. Kétszer-háromszor belemarkol a levegőbe sütőlapátnyi kezeivel, mintha az Aladár nyakát szorongatná. Nehogy belekeveredjek itt valami csíhi-puhiba, igyekszem oldani a feszültséget.

– Szóval magát meg Franciskának hívják? – nyújtom neki is a kezem, hogy bemutatkozzak, de a Lajos hirtelen elkapja a csuklómat és szabályos kutyavicsorgást hallat hozzám.

Franciska lapáttenyérével jókorát sóz Lajos tarkójára, amitől jól láthatóan berezonál a pasas feje.

– Nyughassá te! – teszi hozzám, de csak úgy, mintha azt mondaná, ül már odébb.

Ettől Lajos elengedi a csuklómat és visszaköltözve orcájára az idült vigyor, néz tovább a semmibe.

– Féltekeny a Lajosom, kurvára – vigyorog Franciska. – Nem mondom, vóna is rá oka, ha most kettecskén lennénk. De jó, hogy itt vagy, Lajoskám, gondolkod bele elszörnyedve a lehetséges következményekbe. Az igazi rettenet azért mégsem Franciska, hanem a mellette ülő lény. Leginkább egy gorilla és vaddisznó keverékére hasonlít, de mintha valamivel kevesebb szőr borítaná. Apró szemével dühösen pislog rám. Nyújtom a kezem, bemutatkozom neki is.

– És? – vakkant, de nem viszonozza a gesztust.

– Nem kell a Jenőtől félni – recseg a háromfogú. – Nem rossz ember, meg már nem is nagyon ugrálhat, mert ha még egyszer beviszik, már nem szagolhat friss levegőt. Most nyomott le tíz mázsát Vácon. Nem szabad bosszantani, akkor nincs baj.

– Te csak ne pesztonkáljál engem, Margó – fordítja az ártány, brutális fejét a háziasszony felé. – Nem azt mondtad, hogy egy fél órára ugorjak át, mert valami frájer hoz valami ajándékot neked, de itt kell hozzá nekem is dekkolni? Itt vagyok, vegyük el tőle, amit hozott, én meg hadd húzzak innét a bánatba, mert Kistökösék várnak a zsugával. Te meg mi a francot hoztál – kiver a víz, ahogy rám emeli pislogás nélküli disznószekeit –, hogy ennyire vergődik miatta a Margó?

– Mutassa csak meg neki, fiatalember – biztat kedveskedve a háromfogú.

Széthúzom az ajándéktáska cipzárját és megmutatom a gyapjú ágyneműgarnitúrát, amit azok kapnak ajándékba, akik megengedik, hogy náluk áru-bemutatót tartsunk, és legalább három házaspár részt vesz ezen a bemutatón.

– Mi a francnak neked ez, te? – a gorilladisznó röhögésfélét produkál.

– Jó ára van ennek, gyapjú! Eladom, mert gyűjtöm a pénzt a fogorvosra, mert hát, hogy nézek ki evvel a három agyarral?

– Bolond vagy te, Margó – a gorilladisznót már rázza a rőfögés. – A te munkádhoz még az is sok. A múltkor is panaszkodott az egyik kuncsaftod, hogy haraptad.

– Nem érdekel, Jenő. Most már nem parancsol senki. A Dezső minden lövét elszedett, nem tudtam megcsináltatni a fogam. De ennek vége.

No, ebből mi lesz? Hogy lehetne innét minél gyorsabban szabadulni? Annak nulla az esélye, hogy a díszes társaságból bárki is venni akarna egy drága matracot. Próbálok oldani a feszültséget, a háromfogúhoz fordulok.

– Magának is nehéz lehet, hisz nemrég temette el a férjét.

– Temette a rosseb. Drága dolog a temetés. Itthon van a Dezső, míg jobb világ nem jön ránk.

Tudtam, éreztem! Meg érzem is Dezső letagadhatatlan jelenlétét. Ha innét élve el tudok menni, holnap a cégnél megkeresem a telefonos csajszit és megfojtom. Ideküldött egy hétp próbás bandához, akik között ránézésre ki lehetne vagy száz év börtönt osztani. Ráadásul itt van még egy egyhónapos hulla is. Ha ez kiderül, járhatok a rendőrségre. Megfojtom a telefonost, mert ezeket már ismernie kellett volna.

– No, hát itten van a Dezső – lép a konyhaszekrényhez a háromfogú, kinyitja és elővesz egy zöld színű műanyag hengert. Olyasmi féle, mint egy festékes vödör. – El van tüzelve, én meg hazahoztam.

Majd lesz vele valami.

– Mit szólna hozzá, kedves Margitka, ha én most nem pazarolnám az önök drága idejét és prezentáció nélkül szépen be is fejeznénk a találkozót?

– Aztat én nem tudom – pislog. – Már, hogy mit is akar?

A Jávor bajszú kis martalóc siet a segítségére.

– Azt mondja a fiatalúr, hogy itt hagyja neked az ajándékot, mert már szeretne lelépni. Jól mondom?

– Pontosan, Lakatos úr, pontosan.

Gyorsan elkészönök a bandától. A Jenő tekintetét igyekszem elkerülni, bár attól tartok, üldözésem rémálomban úgyis fel fog még párszor bukkanni. Ismét végigbotorkálunk a muzeális festésű sötét, bűdös közlekedőn a kis előtérbe. A loncsos bundájú nagy, sárga kutya lelkes farkcsóválással már vár a szűnyoghálón túl. Megállok. A háromfogú előre megy, megfogja a dög grabancát és int, hogy mehetek.

Az eső még mindig esik, a tetőről csorog a víz a beton járólapokra. Igyekszem minél gyorsabban a kapuhoz érni. Egyszer csak hallom, hogy a háromfogú elkáromkodja magát. Mire visszanéznék, Dzsoni kutya már a hátamon

is van. Én meg a sáros földön, hasmánt. A háromfogú éktelen káromkodásától Dzsoni megszeppen, lekászálódik a hátamról és hátraszalad valahová a kerti susnyákosba. Tulajdonképpen szerencsém is volt, hisz előlről ugyan teljesen latyakos sár borít, viszont a hátamon csak két kutyatappancsnyi van belőle. Ergo, az autóm ülését alig koszolom össze. Jenővel sem akadt semmi nézeteltérésem. Dezső egy hónapja ugyan itt van, de már porított állapotban, ami mennyivel másabb, mint az eredeti lehetett. Viszont holnap tényleg megszorogatom a telefonos kollegina torkát. Aztán kilépek.

